

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Lynne Graham

Engedetlen arajelölt

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lynne Graham, 2007 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A ROMANA 622. eredeti címe: *The Greek Tycoon's Defiant Bride* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 622. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-094-5

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Abban a pillanatban, amikor a limuzin megjelent, morajlás futott végig a templom lépcsőjén összegyűlt, elegáns öltözetű tömegben. Két kocsi már befutott mintegy előőrsként, most nagydarab, sötét szemüveges, övükre csatolt adóvevővel felszerelt férfiak vágtak keskeny utat a sokaságban. A biztonsági főnök jelére a sofőr végre a hátsó ajtóhoz sétált. Feszültség volt a levegőben, az emberek kíváncsian nyújtogatták a nyakukat, hogy jobban lássák az eseményeket.

Leonidas Pallis kilépett a járdára, és rögtön magára vonta a figyelmet. Minden ízében, egészen a finomra csiszolt ujja körméig sikeres görög üzletember, többszörös milliárdos, magas és elképesztően vonzó férfi. Fekete kasmírkabátot viselt, alatta tökéletesen méretre szabott, sötét öltönyt.

Kifogástalan megjelenése és a híre, miszerint mindig a borotvaéles eszére hallgat, és nincsenek gátlásai, a legtöbb embert idegessé tette a környezetében. A földgolyó egyik leggazdagabb családjának a tagja volt, szülei fényűző életmódja egyenesen legendás. Leonidas is már egész korán komoly hírnévre tett szert: egyetlen Pallis sem könyvelhetett el olyan kimagasló üzleti sikereket, mint ő. A milliárdjaival gyakorlatilag ő volt a Pallis klán arany cégtáblája; olyan ember, akitől éppannyira félték, mint amennyire tisztelték.

Sokáig találgatták, egyáltalán eljön-e a gyászszertartásra. Végére is már két éve, hogy a bekábítószerezett Imogen Stratton meghalt autóbalesetben. Bár akkoriban már nem voltak együtt Leonidasszal, korábban, a férfi egyetemi éve alatt meglehetősen viharos, amolyan se veled, se nélküled kapcsolatot folytattak egymással.

Imogen anyja, Hermione előreszaladt, hogy látványosan megjátszott lelkesedéssel üdvözölje legfontosabb vendégét. Leonidas Pallisnak már a pusztja jelenléte komoly társasági eseménnyé változtatta a szertartást.

Ő azonban a minimumra korlátozta az udvariaskodást – Strattonék az ő számára idegenek voltak. Míg Imogen élt, Leonidas sohasem vágyott rá, hogy személyesen is megismerje a szüleit, most pedig már végképp nem érdekelt a bizalmaskodó viselkedésük.

A sors fintora, hogy épp az egyetlen személy nem volt jelen a családból, akihez Leonidasnak valaha kissé több köze is volt: Maribel Greenaway, Imogen unokahúga.

Leonidas elhárította az ajánlatot, hogy foglaljon helyet az első sorban, a családtagok között, és egy párdúc ruganyosságával becsúszott a hátsó padosorok egyikébe.

És feltette magának a kérdést, egyáltalán mi vitte rá, hogy részt vegyen a gyászszertartáson. Imogen hallani sem akart az efféle hagyományokról, ő teljesen feloldódott a hírnévben, amely divatmodellként és partilányként övezte. Lételeme volt, hogy figyeljenek rá, hogy csodálják; ennél már csak egyvalamit szeretett jobban: meghökkenteni és provokálni a környezetét.

Eközben azonban mindig igyekezett megfelelni Leonidasnak, de egyre súlyosbodó drogfüggősége oda vezetett, hogy a férfi elvesztette iránta az érdeklődését.

Leonidas ajka vékony vonallá keskenyült.

Aztán eljutottak arra a pontra, hogy végleg száműzte Imogent az életéből. Ez a mostani szertartás kicsit olyan volt neki, mint valami kihívás. De úgy volt vele, hogy a múlt immár végérvényesen lezárult, s ő nem akart visszatérni belé. És nem bánt meg semmit.

Maribel bekanyarodott egy üres parkolóhelyre öregecske kisautójával. Már megint késésben volt, nagyon kellett sietnie. Kapkodva maga felé fordította a visszapillantó tükröt, foga közé vett egy hajcsatot, és megpróbálta frizurává formálni zabolátlan tincseit, melyek még nem száradtak meg teljesen a mosás után.

A csat kettétört reszkető ujjai között, haja visszahullott a vállára. Legszívesebben elsírta volna magát mérgében. Haját ideges mozdulatokkal simítgatva kiszállt a kocsiból.

Amióta ma reggel fölkel, minden balul ütött ki. De az is lehet, hogy a szerencsétlenségek láncolata már tegnap este elkezdődött, amikor Hermione néni felhívta, és negédes hangon biztosította, hogy teljesen megértene, ha nem szeretne eljönni unokanővére gyászszertartására.

Maribel összereszt, és fogát összeszorítva, makacsul hallgatott. Az utóbbi másfél évben a rokonai világossá tették számára, hogy nemkívánatos személynek tekintik. Ez fáj neki, mert sokra becsülte megmaradt családját, ugyanakkor megértette az érzéseiket. Egyrészt nem illett a Strattonok elit köreibbe, másrészt a szabályaikat is megszegte.

Nagybátyja és nagynénje számára kimondottan fontos volt a külső, a pénz és a társadalmi tekintély. Mégis, amikor Maribel árvaságra jutott, anyja fivére rögtön felajánlotta, hogy magához veszi a tizenegy éves kislányt. A háztartásban már ott élt a saját három gyereke, és Maribelnek hamar meg kellett tanulnia, hogyan húzódjon meg csöndben a háttérben. Mert a többiek mércéje szerint ő nem volt elég szép, elég magas, elég bájos.

Szomorú időszak lett volna, ha Imogenben nem munkál a fékezhetetlen vágy, hogy jól érezze magát. S bár kettejükben nem volt egy szemernyi hasonlóság, Maribelben igen hamar mély kötődés alakult ki három évvel idősebb unokanővére iránt.

Ez volt a fő ok, amiért nem hagyta magát visszatartani attól, hogy eljőjön a szertartásra, és még egyszer lerója tiszteletét Imogen emléke előtt. Legyűrte hát a szíve mélyén mocorgó nyugtalanságot – eltelt két esztendő, nem kell túlérzékenynek lenni. Hiszen ő is minden, csak nem érzékeny!

Megvillant ibolyakék szeme, állát önkéntelenül is kicsit előreszegte. Huszonhét éves, megszerezte a doktori címet, történelmet oktat az egyetemen. Nemcsak intelligens, de kiegyensúlyozott és gyakorlatias is. A férfiak csak barátként és kollégaként játszottak szerepet az életében, arra a következtetésre jutott ugyanis, hogy okosabb, ha kerüli a komolyabb kötöttségeket.

Egy izgalmas szárnyalás és a rákövetkező fájdalmas gyászidőszak után még Imogen váratlan halálát is meg kellett emésztene, s most végre megtalálta a lelki békéjét. Szeret így élni, méghozzá nagyon. Mit érdekl, mit gondol ő? A férfinak valószínűleg még csak eszébe sem jutott azóta.

Ilyen feldúlt lelkiállapotban szaladt föl a lépcsőn, és beült az első üres helyre, amit meglátott a templom hátulsó részén. A prédikációra koncentrált, nem nézett se jobbra, se balra. Mégis forró bizsergést érzett, arca rózsaszínre vált.

Tehát ő is itt van, ez most már biztos.

Mikor már nem tudott tovább ellenállni a kísértésnek, tekintete útnak indult, és meglátta őt néhány sorral maga előtt, közvetlenül a folyosó mellett. Nem lehetett eltéveszteni a családjára oly jellemzően magas termetű alakot. És nem lehetett nem észrevenni, hogy legalább három nő szándékosan a közelébe ült le.

Maribel akaratlanul is jót derült ezen. Meg tudta őket érteni. Leonidas leírhatatlanul jól néz ki, személyisége vad, zabolázhatatlan, vonzereje szédületes. Kisugárzásától a nők hajlamosak voltak megfélemedezni az illendőségről.

Hirtelen hátrafordult Maribel felé, és szemügyre vette. Egyenes tekintete úgy érte a lányt, mint valami ütés – Maribelben azon nyomban felébredt a menekülési ösztön. Úgy érezte magát, mint hal a horgon; nagy akaraterő kellett hozzá, hogy nyugton tudjon maradni. Rémesen kínos, mikor az embert rajtakapják, hogy gátlástalanul megbámul valakit. Miközben Maribel a lehető legközönyösebbnek akart volna mutatkozni...

Épp jókor ült be mellé a nagyvilági szókeség, hogy elterelődjön a figyelme. Hanna ugyanannál a modellügynökségnél dolgozott, mint Imogen. A pap beszédére ügyet se vetve hosszan panaszkodott a közlekedésre, ami a késését okozta. Aztán elővarázsolta a sminktükrét, és megigazgatta a haját.

– Bemutatsz Leonidas Pallisnak? – kérte Maribelt, és ajakfényt vitt fel a szájára jó vastagon.
– Te már száz éve ismered.

Maribel makacsul előremeredt.

– De nem olyan jól, mint gondolod.

– Tudom, te annak idején valami házvezetőnő vagy mi voltál Imogennél, nem? De attól még biztos emlékszik rád. Van róla fogalmad, mekkora dolog ez? Szinte senki sem ismeri személyesen.

Maribel hallgatott. Torkában jókora gombóc nőtt, ez amúgy is megakadályozta volna a beszédben. Imogenre gondolt, aki olyan férfinak adta a szívét, aki nem lehetett az övé. Egy férfinak, aki nem volt hajlandó megadni neki az állandóságot, amelyre oly sürgetően szüksége lett volna. Magának Maribelnek se volt mindig könnyű: aggódva figyelte unokanővére életének alakulását, amely tele volt botlással, gyengeséggel, és eközben elfojtotta saját beteljesületlen vágyait.

Fittyet hányva az illemszabályra, miszerint egy templomi gyászszerartáson illik csöndben maradni, Hanna tovább fecsegett:

– Csak mert ha te mutatnál be neki, az úgy természetesebbnek tünne...

Természetesebbnek? – gondolta megvetően Maribel. Hanna testre simuló, rikító rózsaszín, szemérmetlenül rövidre szabott kosztümöt viselt. Kalapkája, amely csatokkal volt a hajához rögzítve, inkább illetet volna esküvőre.

– Lécci, lécci, lécci! Élőben még lenyűgözőbb a pasas – fuvolázta a fülébe Hanna.

És kíméletlen, tett hozzá magában Maribel, és egészen megrémült, hogy ilyen gondolatok születnek a fejében egy gyászszerartás alatt. Égett az arca.

Leonidas jót derült magában Maribel rövid, merev biccentésén. Ő az egyetlen nő, aki kitartóan ellenállt neki – s ez olyan kihívást jelentett számára, aminek viszont ő nem tudott ellenállni. És Maribel ma még szebb és kívánatosabb volt, mint régen – már nem csak egyszerűen csinos.

De valahogy mindig is sikerült felhívnia magára Leonidas figyelmét. És egyedülálló kisugárzása még nőiesebb lett az évek során.

Leonidast izgatta a gondolat, hogy újra bevesse csábítási tudományát. És ettől elemi erővel támadt fel szunnyadó libidója.

A szertartás után Maribel minél előbb és lehetőleg feltűnés nélkül meg akart szökni a templomból, főleg amikor megpillantotta a családját. Csak Hanna útban volt, lehetetlenné téve a menekülést.

– Hova sietsz? – sziszegte mérgesen Hanna. – Pont felénk nézett! Már észrevett. Csak egy apró szívességet kérek tőled.

– Aki ilyen csinos, annak nem kell közvetítő – suttogta a kétségbeesett Maribel.

Hanna büszkén kuncogott, hátravetette szőke tincseit, és céltudatosan megindult a padsorok között. Maribel vakon a kijárat felé sietett, belebotlott egy fotósba, mire az csúnya szavakat kiáltott utána.

Leonidas tudomást sem vett a számos közeledési kísérletről, hűvös nyugalommal lépkedett a templomkapu felé. Maribel látványos menekülése felébresztette benne a vadászösztönt. Miközben testőrei megakadályozták a kint lesben álló paparazzókat, hogy képeket lőjenek róla, látta, hogy a lány egy piros kisautó felé szedi a lábát, meglepő gyorsasággal.

Egy bólintással magához rendelte a biztonsági főnökét, és egyértelmű utasítást adott neki.

Mikor Hermione Stratton, nyomában a két lányával, zihálva megállt mellette, Leonidas mély, bársonyos hangon megszólította:

– Maribel miért lépett le ilyen hamar?

– Maribel? – Hermione tágra meresztette a szemét.

– Biztos siet haza a babájához – mondta a nagyobbik, világosszőke lány egy árnyalatnyi gúnnyal a hangjában.

Bár nem mutatta, Leonidast villámcsapásként érte a megjegyzés. Maribelnek babája van? Mióta? És kitől?

Hermione méltatlankodva biggyesztette a száját.

– Sajna egyedül neveli.

– Otthagyták – mosolygott a férfit a világosszőke lány.

– Tipikus – kuncogott a húga, és a szemét forgatta. – Hiába okos a csaj, mégis ekkorát bakizott.

Öt perccel azután, hogy kimenekült a templomból, Maribel kiállt a kocsival az út szélére, hogy levegye a kabátját. Mindig elviselhetetlenül melege lett, ha ideges volt.

Nem tudta kivenni a fejéből, milyen fantasztikusan nézett ki Leonidas. De mit várt?

Két kézzel megmarkolta a kormányt, s egy pillanatra hagyta, hogy legyőzzék az érzései. Aztán egész lassan engedett a szorításból, és emlékeztette magát, hogy már rég túl van a Leonidas iránti bármiféle rajongáson. Lázadó elméje azonban kíméletlenül őrizte a fájdalmas emlékeket...

Útban a kisfiához Ginny Bellre gondolt, barátnőjére és bébiszitterére, aki egy kis házban lakott a közelében. Negyvenéves volt, özvegy, tanárnőként dolgozott, és újabban megint tanult.

Karcsún, akkurátusan nyírt fekete frizurájával állt az ajtóban, mikor Maribel az ajtó felé indult.

– Húha, nem is vártunk ilyen hamar! – kiáltotta.

Elias otthagya a kirakóst, és átrohant a konyhán, hogy köszönjön az anyjának. Tizenhat hónapos volt, elbűvölő gyerek fekete tincsekkel, dióbarna szemekkel. Lényének természetes melegsége és energiája megmutatkozott a mosolyában és abban az örömben, amivel anyja ölelését fogadta.

Ginny a homlokát ráncolta.

– Azt hittem, fogadás is lesz.

Maribel röviden elmondta mit beszélt telefonon a nagynénjével.

– Hogy zárhat így ki mindenből? – méltatlankodott Ginny. Tele volt együttérzéssel, és tudta, milyen sokat köszönhetnek a Strattonok Maribelnek. Hűségesen vigyázott Imogenre, míg a család többi tagja nagy ívben elkerülte az egyre kiszámíthatatlanabbul és kínosabban viselkedő modellt.

– Na igen, elvágtam magam náluk, mikor megszülttem Eliast – mondta rezignáltan Maribel.

– Nem, ő lépett át egy erkölcsi határt, mikor rá akart beszélni az abortuszra, csak mert ő szégyennek tekintette a terhességedet. Nem vagy már tinédzser. – Ginny egészen belelovalta magát. – És te vagy a legjobb anyuka, akit ismerek!

Maribel bűnbánóan nézett rá.

– Biztos nem rosszból mondta. Ne legyünk igazságtalanok: az ő idejében még tényleg bűn volt házasságon kívül teherbe esni.

– Mit véded? Az a nő mindig is úgy kezelt téged, mint egy szegény rokont, akit a háta közepére se kíván!

– Na, azért nem volt az olyan vészes. A nénikém és bácsikám egyszerűen nem értették meg az egyetemi ambícióimat. – Tanácstalanul fölemelte a két kezét. – Kívülálló voltam a családban. Túlságosan különböztem az unokanővéreimtől.

– De úgy tűnik, elég nagy nyomás alá vetek, hogy beilleszkedj.

– Imogent még többet kritizálták meg fegyelmeztették – mondta Maribel. Labilis unokanővéreire gondolt, aki egész életében annyira szomjazta az elismerést, hogy soha nem tudta feldolgozni a kudarcot és visszautasítást.

Elias kibontakozott anyja karjából, és futott a postás elé, aki ekkor állt meg a ház előtt. Míg Ginny átvette a csomagot, Maribel összeszedte a fia holmiját.

– Maradsz egy kávéra? – kérdezte Ginny, amikor bement a házba.

– Bocs, én szívesen maradnék, de rengeteg dolgom van. – Maribel mindjárt el is szégyellte magát. Persze hogy ráérne még fél órát, de a Leonidasszal való találkozás annyira kizökkentette a nyugalmaiból, hogy vágyott az otthona csendjére.

Hazafelé csak akkor lélegzett fel, mikor meglátta a házat, amely egykor a szüleié volt, s melyhez rövid, sűrűn benőtt fasor vezetett. Az apja halála után ő örökölte a romantikus kis házat, és hosszú évekre kiadta bérbe. Miután sokáig üresen állt, azt hitték, eladja, és vesz az árából egy elegáns városi lakást, Maribel azonban másképp döntött.

Akkoriban már sejtette, hogy terhes, és az egész élete a feje tetejére állt, amikor a sejtésből